

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul X — Nr. 105

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 6 martie 1998

SUMAR

	Pagina		Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 124 din 21 mai 1997 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 220 din Codul penal	2-3	Decizia nr. 12 din 3 februarie 1998 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330, art. 330 ¹ , art. 330 ² , art. 330 ³ și ale art. 330 ⁴ din Codul de procedură civilă	10-11
Decizia nr. 714 din 19 decembrie 1997 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 220 din Codul penal.....	3-4	Decizia nr. 13 din 3 februarie 1998 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330, art. 330 ² , art. 330 ³ și ale art. 330 ⁴ din Codul de procedură civilă	11-12
★			
Decizia nr. 484 din 2 decembrie 1997 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 174 din Codul de procedură penală	4-5	Decizia nr. 14 din 3 februarie 1998 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330, art. 330 ¹ , art. 330 ² , art. 330 ³ și ale art. 330 ⁴ din Codul de procedură civilă	12-13
Decizia nr. 486 din 2 decembrie 1997 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278 din Codul de procedură penală	6-7	Decizia nr. 15 din 3 februarie 1998 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330, art. 330 ¹ și ale art. 330 ² din Codul de procedură civilă	13-14
Decizia nr. 598 din 9 decembrie 1997 referitoare la excepția de neconstituționalitate a art. 6 alin. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 15/1996 privind întărirea disciplinei financiar-valutare, aprobată prin Legea nr. 131/1996	7-8	Decizia nr. 16 din 3 februarie 1998 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330, art. 330 ¹ , art. 330 ² , art. 330 ³ și ale art. 330 ⁴ din Codul de procedură civilă	15-16
Decizia nr. 599 din 9 decembrie 1997 referitoare la excepția de neconstituționalitate a art. 6 alin. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 15/1996 privind întărirea disciplinei financiar-valutare, aprobată prin Legea nr. 131/1996	9-10		

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 124*)

din 21 mai 1997

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 220 din Codul penal

Nicolae Popa — președinte
 Costică Bulai — judecător
 Romul Petru Vonica — judecător
 Claudia Miu — magistrat-asistent

Completul de judecată, convocat potrivit prevederilor art. 24 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, constată următoarele:

Judecătoria Fetești, prin Încheierea din 2 aprilie 1997, pronunțată în Dosarul nr. 574/1996, a sesizat Curtea Constituțională cu soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 220 din Codul penal, invocată de inculpații Deacu Ion și Deacu Gheorghe.

Din încheierea de sesizare rezultă că s-a pornit procesul penal împotriva inculpaților Deacu Ion și Deacu Gheorghe pentru săvârșirea infracțiunii de tulburare de posesie prevăzută în art. 220 din Codul penal, la plângerea prealabilă a părților vătămate Zaharia Gh. Gheorghe, Zaharia N. Gheorghe și Ionescu Florentina.

În motivarea plângerii prelabile părțile vătămate arată că, la data de 15 septembrie 1993, inculpații au strămutat, fără drept, aliniamentul gardului care desparte imobilul, proprietatea lor, de cel aflat în proprietatea părților vătămate, ocupând astfel o suprafață de teren care se afla în posesia acestora din urmă.

În ședința de judecată din data de 2 aprilie 1997 inculpații, prin reprezentantul lor, au ridicat excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 220 din Codul penal, în baza căroră au fost chemați în judecată, susținând că acestea contravin dispozițiilor art. 16 alin. (2) și ale art. 51 din Constituție, însă nu arată contrarietatea dintre dispozițiile art. 220 din Codul penal și prevederile din legea fundamentală invocate.

Față de excepția ridicată, părțile vătămate, prin apărător, au opinat că aceasta este nefondată.

La rândul său, reprezentantul Ministerului Public consideră excepția de neconstituționalitate ca neîntemeiată, întrucât nu există contradicții care să conducă la înfrângerea ordinii constituționale.

Instanța de judecată, exprimându-și opinia, apreciază, de asemenea, că excepția este neîntemeiată.

În temeiul art. 24 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, au fost solicitate punctele de vedere ale celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

În punctul de vedere primit de la Comisia juridică, de numiri, disciplină, imunități și validări a Senatului se arată că textul art. 220 din Codul penal este constituțional și că faptele de tulburare de posesie prezintă un pericol social mai mare decât înainte de Revoluția din decembrie 1989. În consecință, se consideră că excepția de neconstituționalitate este nefondată.

Nu s-a primit punctul de vedere al Camerei Deputaților.

În punctul de vedere primit din partea Guvernului se arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece între prevederile art. 16 alin. (2) și ale art. 51 din

Constituție, pe de o parte, și prevederile art. 220 din Codul penal, pe de altă parte, nu există nici o legătură; ultimele incriminează „tulburarea de posesie”, pe când primele prevederi se referă la aspecte ce nu au nimic comun cu tulburarea de posesie. Se subliniază că este surprinzător faptul că se consideră neconstituționale dispozițiile art. 220 din Codul penal în condițiile în care acest text, astfel cum a fost modificat și completat prin Legea nr. 140/1996, își găsește o deplină justificare, dată fiind extinderea proprietății private imobiliare, care trebuie apărată împotriva infracțiunilor. Se conchide că excepția de neconstituționalitate este nefondată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Senatului și Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, dispozițiile art. 220 din Codul penal, raportate la prevederile art. 16 alin. (2) și ale art. 51 din Constituție, precum și prevederile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

În temeiul art. 144 lit. c) din Constituție și al art. 23 și următoarele din Legea nr. 47/1992, Curtea constată că este competentă să soluționeze excepția ridicată, fiind legal sesizată.

Prin excepția invocată a fost atacat ca neconstituțional textul art. 220 din Codul penal, care, în urma modificării și completării aduse prin Legea nr. 140/1996, are următorul cuprins:

Art. 220. — „Ocuparea, în întregime sau în parte, fără drept, a unui imobil aflat în posesia altuia, se pedepsește cu închisoare de la o lună la 2 ani sau cu amendă.

Dacă fapta prevăzută în alin. 1 se săvârșește prin violență sau amenințare ori prin desființarea sau strămutarea semnelor de hotar, a unui imobil aflat în posesia altuia, pedeapsa este închisoarea de la 6 luni la 5 ani.

Dacă fapta prevăzută în alin. 2 se săvârșește de două sau mai multe persoane împreună, pedeapsa este închisoarea de la unu la 7 ani.

Dacă imobilul se află în posesia unei persoane private, cu excepția cazului când acesta este în întregime sau în parte al statului, acțiunea penală se pune în mișcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate. Împăcarea părților înlătură răspunderea penală.“

În susținerea excepției ridicate, autorii acesteia nu invocă texte din Constituție cu care prevederile art. 220 din Codul penal ar putea intra în conflict.

Textele invocate sunt art. 16 alin. (2), care prevede că „Nimeni nu este mai presus de lege”, și art. 51 care prevede că „Respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie”, însă ele nu sunt în contradicție cu dispoziția legală atacată în contencios constituțional.

În aceste condiții, din analiza efectuată în cauză rezultă că art. 220 din Codul penal trebuie examinat în raport cu prevederile art. 41 alin. (1) teza I și (2) teza I din Constituție, potrivit căroră „Dreptul de proprietate, precum și creanțele asupra statului sunt garantate”, iar

*) A se vedea și Decizia Curții Constituționale nr. 714 din 19 decembrie 1997, publicată la pag. 3.

„Proprietatea privată este ocrotită în mod egal de lege, indiferent de titular“.

Garantarea dreptului de proprietate se realizează prin mijloace prevăzute de lege, printre care și mijloace de drept penal, puse la dispoziție persoanelor pentru a se apăra împotriva atacurilor îndreptate împotriva patrimoniului lor. În acest scop sunt incriminate în Codul penal infracțiunile contra patrimoniului, o astfel de infracțiune fiind și tulburarea de posesie, Legea nr. 140/1996 a adus modificări ale acestei infracțiuni prevăzute de art. 220 din Codul penal, în scopul unei cât mai complete garantări a dreptului de proprietate, care formează unul dintre principiile fundamentale ale organizării noastre sociale.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 144 lit. c) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 alin. (1), al art. 24 alin. (2) și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, în unanimitate,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca vădit nefondată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 220 din Codul penal, invocată de inculpații Deacu Ion și Deacu Gheorghe în cauza ce formează obiectul Dosarului nr. 574/1996 al Judecătorei Fetești. Cu recurs în termen de 10 zile de la comunicare. Pronunțată la data de 21 mai 1997.

PREȘEDINTE,
prof. univ. dr. Nicolae Popa

Magistrat-asistent,
Claudia Miu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 714 din 19 decembrie 1997

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 220 din Codul penal

Ioan Muraru	— președinte
Viorel Mihai Ciobanu	— judecător
Mihai Constantinescu	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Ioan Griga	— procuror
Claudia Miu	— magistrat-asistent

Pe rol, soluționarea recursului declarat de Deacu Ion și Deacu Gheorghe împotriva Deciziei nr. 124, pronunțată de Curtea Constituțională la data de 21 mai 1997, prin care s-a respins excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 220 din Codul penal.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 9 decembrie 1997, în prezența reprezentantului Ministerului Public, a recurenților prin procurator Deacu Dumitru, a părții vătămate Zaharia Gh. Gheorghe și a moștenitoarei Zaharia Rodica Angela, soția supraviețuitoare a defunctului, parte vătămată, Zaharia N. Gheorghe, și au fost consemnate în încheierea de la acea dată. Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de 16 decembrie 1997, iar apoi pentru data de 19 decembrie 1997.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Judecătoria Fetești, județul Ialomița, prin Încheierea din 2 aprilie 1997, pronunțată în Dosarul nr. 574/1996, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 220 din Codul penal, ridicată de inculpații Deacu Ion și Deacu Gheorghe, prin reprezentant.

Curtea Constituțională, prin Decizia nr. 124 din 21 mai 1997, a respins ca vădit nefondată excepția cu care a fost sesizată, reținând, în esență, că între prevederile art. 16 alin. (2) și ale art. 51 din Constituție, pe de o parte, și prevederile art. 220 din Codul penal, pe de altă parte, nu există nici o contrarietate: ultimele incriminează „tulburarea de posesie“, pe când primele prevederi se referă la aspecte ce nu au nimic comun cu tulburarea de posesie. Se mai reține prin decizia recurată că dispozițiile art. 220 din Codul penal sunt expresia voinței legiuitorului de a apăra dreptul de proprietate garantat prin art. 41 alin. (1) din Constituție, prin mijloace de drept penal, puse la dispoziție persoanelor pentru a se apăra împotriva atacurilor îndreptate împotriva patrimoniului lor.

Împotriva deciziei sus-menționate au declarat recurs, în termen legal, inculpații, autori ai excepției.

În motivarea recursului se susține că, întrucât nu există posibilitatea legală de a se adresa direct Curții

Constituționale, s-a ridicat excepția de neconstituționalitate în fața instanței de fond, pentru ca „să trimită dosarul (nu extrase) la Curtea Constituțională, care, printr-un control prealabil, preventiv, să constate că instanța de fond încalcă legea”. În acest sens se afirmă că în încheierile de ședință dezbaterile sunt consemnate trunchiat, că instanța de fond nu ține seama de natura distinctă a actelor juridice și de efectele acestora.

Mai este criticată instanța de fond pentru faptul că, „din neobservare sau pentru a forța lucrurile, a refuzat continuu să respecte prevederile art. 300 și art. 196 din Codul de procedură penală” și pentru că, „respingând excepția ridicată privind autoritatea de lucru judecat, ea vine în coliziune cu art. 16 alin. (2) și art. 51 din Constituție”.

În concluzie, coroborând o serie de probe administrate în dosarul instanței de fond, se arată că „nu sunt îndeplinite elementele constitutive ale infracțiunii definite de art. 220 din Codul penal”.

În consecință, pentru motivele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 25 și al art. 26 din Legea nr. 47/1992, în forma anterioară modificării,

CURTEA,

În numele legii

DECIDE:

Respinge recursul declarat de Deacu Ion și Deacu Gheorghe împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 124 din 21 mai 1997.

Definitivă.

Pronunțată în ședința publică din 19 decembrie 1997.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. IOAN MURARU

Magistrat-asistent,
Claudia Miu

★

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 484 din 2 decembrie 1997

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 174 din Codul de procedură penală

Ioan Muraru	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Viorel Mihai Ciobanu	— judecător
Mihai Constantinescu	— judecător
Nicolae Popa	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Victor Dan Zlătescu	— judecător
Ioan Griga	— procuror
Doina Suliman	— magistrat-asistent

Pe rol, pronunțarea asupra excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 174 din Codul de procedură penală, invocată de avocatul Ionescu Dan Cristian, apărător din oficiu al inculpatului Popescu Silviu Octavian, în Dosarul nr. 614/1997 al Curții de Apel București — Secția a II-a penală.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 13 noiembrie 1997 și au fost consemnate în încheierea din aceeași dată, când, având nevoie de timp pentru a delibera, Curtea a amânat pronunțarea pentru data de 25 noiembrie 1997 și apoi pentru data de 2 decembrie 1997.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Curtea de Apel București — Secția a II-a penală, prin Încheierea din 5 mai 1997, pronunțată în Dosarul nr. 614/1997, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a art. 174 din Codul de procedură penală, invocată de avocatul Ionescu Dan Cristian, apărător din oficiu al inculpatului Popescu Silviu Octavian.

În motivarea excepției se susține că dispozițiile art. 174 din Codul de procedură penală, limitând în fața primei instanțe reprezentarea inculpatului lipsă numai în cazul infracțiunilor pentru care pedeapsa prevăzută de lege este

amenda sau închisoarea de maximum un an, încalcă art. 24 alin. (1) din Constituție privind dreptul la apărare. Prevederile constituționale garantează în egală măsură cele două forme de exercitare a dreptului la apărare, asistența juridică fiind obligatorie, fără nici o distincție între reprezentare și apărarea din oficiu. Or, în speță, fiind vorba de o infracțiune pentru care legea prevede pedeapsa cu detențiunea pe viață sau cu închisoarea de la 15 la 25 de ani, apărătorul nu poate asigura apărarea inculpatului plecat de mai mulți ani din țară, neavând posibilitatea de a pune întrebări inculpatului și martorilor, de a solicita probe și de a pune concluzii, cu excepția celor scrise.

Exprimându-și opinia, instanța de judecată apreciază că excepția este neîntemeiată, deoarece „În speță, imposibilitatea apărătorului din oficiu de a-l reprezenta pe inculpat nu rezultă din neconstituționalitatea art. 174 din Codul de procedură penală, ci, în primul rând, din specificul reprezentării, reglementate de lege“. Dispoziția art. 174 din Codul de procedură penală trebuie interpretată ca o garanție procesuală de care beneficiază inculpatul, reprezentarea lui în fața primei instanțe fiind permisă numai în cazul infracțiunilor mai puțin grave, fără consecințe deosebite pentru inculpat, respectiv numai dacă pedeapsa prevăzută de lege pentru infracțiunea supusă judecării este amenda sau închisoare de cel mult un an. În speță, inculpatul, prin atitudinea sa de a se sustrage judecării, a înțeles să renunțe la garanțiile procesuale pe care legea i le conferă în general și la garantarea dreptului de apărare în special. Principiile publicității, oralității și contradictorialității, după care se desfășoară judecata, oferă posibilitatea unei apărări eficiente a inculpatului. În același timp, prezența inculpatului oferă instanței posibilitatea de a cunoaște personalitatea acestuia. De aici decurge obligația inculpatului, prevăzută în aproape toate legislațiile, de a fi prezent la judecata ce se desfășoară în fața primei instanțe, reprezentarea fiind permisă numai în cazurile anume prevăzute de lege.

În scopul soluționării cauzei, conform prevederilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, s-au solicitat punctele de vedere ale președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

În punctul de vedere primit de la Comisia juridică, de numiri, disciplină, imunități și validări a Senatului, se arată că textul art. 174 din Codul de procedură penală este constituțional și, ca atare, excepția ridicată în fața instanței de judecată este nefondată.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) din Constituție, precum și al art. 3, al art. 13 alin. (1) lit. A.c) și al art. 23 din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 174 din Codul de procedură penală, invocată de avocatul Ionescu Dan Cristian, apărător din oficiu al inculpatului Popescu Silviu Octavian, în Dosarul nr. 614/1997 al Curții de Apel București — Secția a II-a penală.

Definitivă.

Pronunțată în ședința publică din 2 decembrie 1997.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. IOAN MURARU

Guvernul, în punctul de vedere comunicat, arată că imposibilitatea apărătorului din oficiu de a-l reprezenta legal pe inculpat nu rezultă din neconstituționalitatea art. 174 din Codul de procedură penală, în raport cu dispozițiile art. 24 din Constituție, ci din natura, esența și limitele reprezentării. Asistența juridică fiind asigurată din oficiu, dreptul fundamental la apărare al inculpatului, care nu se prezintă în fața instanței, este respectat. În raport cu prevederile art. 24 din Constituție, ale art. 171 și 172 din Codul de procedură penală, prevederile art. 174 din același cod sunt constituționale și reprezintă o garanție procesuală de care beneficiază părțile în procesul penal, precum și inculpatul, în cazurile și în condițiile expres stabilite prin lege.

Președintele Camerei Deputaților nu a comunicat punctul său de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Comisiei juridice, de numiri, disciplină, imunități și validări a Senatului, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților, concluziile procurorului, dispozițiile art. 174 din Codul de procedură penală, raportate la prevederile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, republicată, constată următoarele:

În temeiul art. 144 lit. c) din Constituție și al art. 23 din Legea nr. 47/1992, Curtea este competentă să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost legal sesizată.

Art. 174 din Codul de procedură penală nu numai că nu contrazice dispozițiile art. 24 din Constituție privind dreptul la apărare, dar constituie o garanție a acestui drept fundamental. Ținând seama de specificul răspunderii penale și de consecințele acesteia asupra persoanei inculpatului, este firesc ca el să participe personal la judecata în primă instanță și ca numai în mod cu totul excepțional să se permită reprezentarea sa. Este exact ceea ce se realizează prin dispoziția legală atacată.

Dar, întrucât excepția de neconstituționalitate a art. 174 din Codul de procedură penală a fost ridicată de apărătorul din oficiu al inculpatului Popescu Silviu Octavian, în nume propriu, urmează să fie respinsă ca inadmisibilă, în temeiul art. 23 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, republicată. Acest text prevede că excepția poate fi ridicată la cererea uneia dintre părți sau, din oficiu, de către instanța de judecată, ceea ce nu este cazul în speță, apărătorul nefiind reprezentantul inculpatului.

Magistrat-asistent,
Doina Suliman

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 486
din 2 decembrie 1997

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278 din Codul de procedură penală

Ioan Muraru	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Viorel Mihai Ciobanu	— judecător
Mihai Constantinescu	— judecător
Nicolae Popa	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Victor Dan Zlătescu	— judecător
Ioan Griga	— procuror
Doina Suliman	— magistrat-asistent

Pe rol, pronunțarea asupra excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278 din Codul de procedură penală, invocată de Rusti Ioan în Dosarul nr. 3.298/1997 al Judecătoriei Sectorului 3 București.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 13 noiembrie 1997 și au fost consemnate în încheierea din aceeași dată, când, având nevoie de timp pentru a delibera, Curtea a amânat pronunțarea pentru data de 25 noiembrie 1997 și apoi pentru data de 2 decembrie 1997.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Judecătoria Sectorului 3 București, prin Încheierea din 24 aprilie 1997, pronunțată în Dosarul nr. 3.298/1997, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a art. 278 din Codul de procedură penală, invocată de Rusti Ioan.

În motivarea excepției se susține că dispozițiile art. 278 din Codul de procedură penală contravin art. 21 din Constituție, care garantează accesul liber la justiție, deoarece nu există cale de atac împotriva ordonanței procurorului de scoatere de sub urmărire penală.

Exprimându-și opinia în conformitate cu dispozițiile art. 23 alin. (4) din Legea nr. 47/1992, republicată, instanța subliniază că principiul liberului acces la justiție nu este contrazis de instituția plângerii împotriva măsurilor și actelor de urmărire penală, în general, deci nici de aceea a plângerii contra actelor procurorului, în speță, a plângerii împotriva ordonanței de scoatere de sub urmărire penală, adresată procurorului ierarhic superior. Textul art. 278 din Codul de procedură penală, care reglementează o cale de atac specifică împotriva actelor procurorului, nu este neconstituțional, el nu interzice accesul liber la justiție *in terminis*.

În același timp, în opinia instanței, se arată că, *de lege ferenda*, ar fi necesară introducerea unui text prin care să se dea posibilitatea părții nemulțumite de soluția procurorului ierarhic superior, dată plângerii sale, să o atace la instanța competentă să soluționeze fondul cauzei. Această soluție ar fi conformă prevederilor art. 125 din Constituție, care consacră principiul înfăptuirii justiției de către instanțele judecătorești, precum și principiilor consacrate în convenții internaționale privitoare la drepturile omului, la care România este parte și care, potrivit art. 11 alin. (2) din legea fundamentală, fac parte din dreptul intern. O astfel de modificare a Codului de procedură penală ar corespunde principiului separației puterilor.

În vederea soluționării excepției de neconstituționalitate, conform art. 24 alin. (1) al Legii nr. 47/1992, republicată, s-au solicitat puncte de vedere președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

În punctul de vedere primit de la Comisia juridică, de numiri, disciplină, imunități și validări a Senatului se arată că textul art. 278 din Codul de procedură penală este constituțional, excepția ridicată în fața instanței de judecată fiind nefondată.

Guvernul, în punctul său de vedere, arată că, din analiza prevederilor art. 278 din Codul de procedură penală, raportate la art. 21 din Constituție, rezultă că acestea sunt incomplete, dar nu sunt neconstituționale.

Președintele Camerei Deputaților nu a comunicat punctul său de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Comisiei juridice, de numiri, disciplină, imunități și validări a Senatului, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile art. 278 din Codul de procedură penală, raportate la prevederile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, republicată, constată următoarele:

În temeiul art. 144 lit. c) din Constituție și al art. 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, Curtea este competentă să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost legal sesizată.

Potrivit dispozițiilor art. 278 din Codul de procedură penală, plângerea împotriva măsurilor luate sau actelor efectuate de procuror se rezolvă de prim-procurorul Parchetului, iar atunci când măsurile sau actele sunt ale acestuia, plângerea se rezolvă de procurorul ierarhic superior. Împotriva soluției date plângerii, de către prim-procurorul sau de procurorul ierarhic superior, legea nu prevede nici o cale de atac. Or, fiind vorba de acte și măsuri luate de procuror în cursul procesului penal, acestea trebuie să fie supuse nu numai controlului ierarhic, în cadrul Ministerului Public, dar și controlului din partea instanțelor judecătorești. De aceea, persoana nemulțumită de soluția dată plângerii sale în cadrul Ministerului Public are dreptul, potrivit art. 21 din Constituție, de a se adresa justiției, pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime, iar dispoziția alin. (2) al aceluiași articol din legea fundamentală precizează că: „Nici o lege nu poate îngădi exercitarea acestui drept”. Așa fiind, dispozițiile art. 278 din Codul de procedură penală sunt neconstituționale în măsura în care închid calea persoanei, nemulțumite de soluția dată plângerii sale de către Ministerul Public, de a se adresa justiției.

Acest drept al persoanei este evident în cazul actelor prin care procurorul pune capăt conflictului de drept penal, real sau aparent, cum sunt rezoluția de neîncepere a urmăririi penale, art. 228 alin. 6 din Codul de procedură penală, scoaterea de sub urmărire penală sau încetarea urmăririi penale, art. 11 pct. 1 lit. b) și c) din Codul de procedură penală. Fiind vorba de acte prin care se

înfăptuiește justiția, este firesc ca acestea să fie verificate și confirmate ori infirmate de instanțele judecătorești, singurele autorități prin a căror activitate se realizează justiția [art. 125 alin. (1) din Constituție].

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) din Constituție, precum și al art. 3, al art. 13 alin. (1) lit. A.c) și al art. 23 din Legea nr. 47/1992, republicată,

C U R T E A

În numele legii

D E C I D E :

Admite excepția de neconstituționalitate invocată de Rusti Ioan în Dosarul nr. 3.298/1997 al Judecătoriai Sectorului 3 București și constată că art. 278 din Codul de procedură penală este constituțional numai în măsura în care nu oprește persoana nemulțumită de soluționarea plângerii împotriva măsurilor sau actelor efectuate de procuror ori efectuate pe baza dispozițiilor date de acesta și care nu ajung în fața instanțelor judecătorești să se adreseze justiției în temeiul art. 21 din Constituție, ce urmează să se aplice în mod direct.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din 2 decembrie 1997.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. IOAN MURARU

Magistrat-asistent,
Doina Suliman

C U R T E A C O N S T I T U Ț I O N A L Ă

D E C I Z I A Nr. 598
din 9 decembrie 1997

referitoare la excepția de neconstituționalitate a art. 6 alin. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 15/1996 privind întărirea disciplinei financiar-valutare, aprobată prin Legea nr. 131/1996

Ioan Muraru	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Viorel Mihai Ciobanu	— judecător
Mihai Constantinescu	— judecător
Nicolae Popa	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Victor Dan Zlătescu	— judecător
Paula C. Pantea	— procuror
Florentina Geangu	— magistrat-asistent

Pe rol, pronunțarea asupra excepției de neconstituționalitate a art. 6 alin. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 15/1996, invocată de Bontaș Alexandru, administratorul Societății Comerciale „Oil Super Market” — S.R.L. Piatra-Neamț, în Dosarul nr. 3.199/1997 al Judecătoriai Piatra-Neamț.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 4 decembrie 1997, în prezența reprezentantului Ministerului Public și în lipsa părților legal citate, și au fost consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de 9 decembrie 1997.

C U R T E A,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Judecătoria Piatra-Neamț, prin Încheierea din 15 mai 1997, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a art. 6 alin. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 15/1996, ridicată de Bontaș Alexandru, administratorul Societății Comerciale „Oil Super Market” — S.R.L. Piatra-Neamț.

Excepția a fost invocată într-un litigiu având ca obiect anularea unui proces-verbal de constatare și sancționare a contravențiilor, încheiat de Garda financiară Neamț, prin care s-a dispus confiscarea unei sume de bani, în temeiul prevederilor art. 6 alin. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 15/1996, pentru încălcarea dispozițiilor art. 5 lit. c) din aceeași ordonanță.

Prin excepția invocată se consideră că aceste prevederi sunt neconstituționale, întrucât contravin dispozițiilor art. 49 și ale art. 134 alin. (2) lit. a) din Constituție.

La intervenția Curții Constituționale, instanța de judecată și-a exprimat opinia asupra excepției de neconstituționalitate invocată, apreciind că este întemeiată.

Potrivit art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, astfel cum a fost modificată prin Legea nr. 138/1997, s-au

solicitat puncte de vedere președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

În punctul de vedere al Guvernului se apreciază că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată, deoarece art. 49 și art. 134 alin. (2) lit. a) din Constituție, invocate de autorul excepției, „...nu au nici o relevanță în cauză și nu au fost încălcate de prevederile Ordonanței Guvernului nr. 15/1996“. În opinia Guvernului Ordonanța nr. 15/1996 constituie „...cadru legal de o importanță deosebită în această perioadă, în domeniul financiar-valutar“.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale atacate, raportate la prevederile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, republicată, reține următoarele:

În temeiul art. 144 lit. c) din Constituție și al art. 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, Curtea este competentă să soluționeze excepția de neconstituționalitate invocată.

Ordonanța Guvernului nr. 15/1996 privind întărirea disciplinei financiar-valutare prevedea la art. 5 că persoanele juridice pot efectua plăți în numerar către alte persoane juridice în limita unui plafon zilnic maxim de 5.000.000 lei, iar la art. 6 alin. 1, că efectuarea de plăți sau de încasări în numerar între persoane juridice, peste plafonul prevăzut la art. 5 lit. c), constituie contravenție și se sancționează cu confiscarea sumei care depășește plafonul și cu amendă.

Această ordonanță a fost aprobată de Parlament prin Legea nr. 131/1996, cu unele modificări, menținându-se dispozițiile cuprinse în art. 5 și 6.

Prin Ordonanța Guvernului nr. 26 din 22 august 1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 208 din 26 august 1997, Ordonanța Guvernului nr. 15/1996 a

fost modificată și completată. Astfel, plafonul zilnic maxim prevăzut la art. 5 lit. c) a fost fixat la 20.000.000 lei, iar în dispozițiile art. 6 alin. 1 sancțiunea confiscării sumei ce depășea plafonul prevăzut nu se mai regăsește.

În speță, critica de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 15/1996 privește stabilirea unui plafon al plăților în numerar, care se susține că ar contraveni prevederilor art. 49 și ale art. 134 alin. (2) lit. a) din Constituție.

Asupra constituționalității art. 6 alin. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 15/1996 Curtea s-a mai pronunțat prin Decizia nr. 6 din 16 ianuarie 1997, rămasă definitivă prin nerecurare și publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 42 din 14 martie 1997, considerând textul criticat ca fiind constituțional. Prin decizia menționată, dispozițiile art. 6 alin. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 15/1996 au fost analizate și prin raportare la art. 49 și art. 134 alin. (2) lit. a) din Constituție, reținându-se că acestea nu contravin prevederilor constituționale referitoare la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți și că statul are obligația, potrivit art. 134 alin. (2) lit. a) din legea fundamentală, să apere interesele de ordin general, pentru întărirea disciplinei financiar-valutare și evitarea evaziunii fiscale, iar agenții economici trebuie să se integreze în acest cadru general, în concordanță cu interesul național.

Cele stabilite prin Decizia nr. 6/1997 își mențin valabilitatea și în cauza de față, deoarece nu au intervenit elemente noi care să determine schimbarea soluției adoptate.

Stabilirea unui plafon pentru efectuarea plăților sau încasărilor în numerar între persoanele juridice nu reprezintă o problemă de contencios constituțional, ci una de politică legislativă, ea fiind de atributul exclusiv al legiuitorului, în cadrul competenței sale deplin consfințite de art. 58 alin. (1) din Constituție.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c) și al art. 23 din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 15/1996 privind întărirea disciplinei financiar-valutare, aprobată prin Legea nr. 131/1996, invocată de Bontaș Alexandru, administratorul Societății Comerciale „Oil Super Market“ — S.R.L. Piatra-Neamț în Dosarul nr. 3.199/1997 al Judecătoriei Piatra-Neamț.

Definitivă.

Pronunțată în ședința publică din 9 decembrie 1997.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. IOAN MURARU

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 599

din 9 decembrie 1997

referitoare la excepția de neconstituționalitate a art. 6 alin. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 15/1996 privind întărirea disciplinei financiar-valutare, aprobată prin Legea nr. 131/1996

Ioan Muraru	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Viorel Mihai Ciobanu	— judecător
Mihai Constantinescu	— judecător
Nicolae Popa	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Victor Dan Zlătescu	— judecător
Paula C. Pantea	— procuror
Florentina Geangu	— magistrat-asistent

Pe rol, pronunțarea asupra excepției de neconstituționalitate a art. 6 alin. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 15/1996, invocată de Bontaș Alexandru, administratorul Societății Comerciale „Neomob” — S.R.L. Piatra-Neamț, în Dosarul nr. 3.200/1997 al Judecătoria Piatra-Neamț.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 4 decembrie 1997, în prezența reprezentantului Ministerului Public și în lipsa părților legal citate, și au fost consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de 9 decembrie 1997.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Judecătoria Piatra-Neamț, prin Încheierea din 15 mai 1997, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a art. 6 alin. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 15/1996, ridicată de Bontaș Alexandru, administratorul Societății Comerciale „Neomob” — S.R.L. Piatra-Neamț.

Excepția a fost invocată într-un litigiu având ca obiect anularea unui proces-verbal de constatare și sancționare a contravențiilor, încheiat de Garda financiară Neamț, prin care s-a dispus confiscarea unei sume de bani, în temeiul prevederilor art. 6 alin. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 15/1996, pentru încălcarea dispozițiilor art. 5 lit. c) din aceeași ordonanță.

Prin excepția invocată se consideră că aceste prevederi sunt neconstituționale, întrucât contravin dispozițiilor art. 49 și ale art. 134 alin. (2) lit. a) din Constituție.

La intervenția Curții Constituționale, instanța de judecată și-a exprimat opinia asupra excepției de neconstituționalitate invocată, apreciind că este întemeiată.

Potrivit art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, astfel cum a fost modificată prin Legea nr. 138/1997, s-au solicitat puncte de vedere președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

În punctul de vedere al Guvernului se apreciază că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată, deoarece art. 49 și art. 134 alin. (2) lit. a) din Constituție, invocate de autorul excepției, „...nu au nici o relevanță în cauză și nu au fost încălcate de prevederile Ordonanței Guvernului nr. 15/1996”. În opinia Guvernului, Ordonanța nr. 15/1996 constituie „...cadrul legal de o importanță deosebită, în această perioadă, în domeniul financiar-valutar”.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale atacate, raportate la prevederile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, republicată, reține următoarele:

În temeiul art. 144 lit. c) din Constituție și al art. 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, Curtea este competentă să soluționeze excepția de neconstituționalitate invocată.

Ordonanța Guvernului nr. 15/1996 privind întărirea disciplinei financiar-valutare prevedea la art. 5 că persoanele juridice pot efectua plăți în numerar către alte persoane juridice, în limita unui plafon zilnic maxim de 5.000.000 lei, iar la art. 6 alin. 1, că efectuarea de plăți sau de încasări în numerar între persoane juridice, peste plafonul prevăzut la art. 5 lit. c), constituie contravenție și se sancționează cu confiscarea sumei care depășește plafonul și cu amendă.

Această ordonanță a fost aprobată de Parlament prin Legea nr. 131/1996, cu unele modificări, menținându-se dispozițiile cuprinse în art. 5 și 6.

Prin Ordonanța Guvernului nr. 26 din 22 august 1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 208 din 26 august 1997, Ordonanța Guvernului nr. 15/1996 a fost modificată și completată. Astfel, plafonul zilnic maxim prevăzut la art. 5 lit. c) a fost fixat la 20.000.000 lei, iar în dispozițiile art. 6 alin. 1, sancțiunea confiscării sumei ce depășea plafonul prevăzut nu se mai regăsește.

În speță, critica de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 15/1996 privește stabilirea unui plafon al plăților în numerar, care se susține că ar contraveni prevederilor art. 49 și ale art. 134 alin. (2) lit. a) din Constituție.

Asupra constituționalității art. 6 alin. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 15/1996 Curtea s-a mai pronunțat prin Decizia nr. 6 din 16 ianuarie 1997, rămasă definitivă prin nerecurare și publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 42 din 14 martie 1997, considerând ca fiind constituțional textul criticat. Prin decizia menționată, dispozițiile art. 6 alin. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 15/1996 au fost analizate și prin raportare la art. 49 și art. 134 alin. (2) lit. a) din Constituție, reținându-se că acestea nu contravin prevederilor constituționale referitoare la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți și că statul are obligația, potrivit art. 134 alin. (2) lit. a) din legea fundamentală, să apere interesele de ordin general, pentru întărirea disciplinei financiar-valutare și evitarea evaziunii fiscale, iar agenții economici trebuie să se integreze în acest cadru general, în concordanță cu interesul național.

Cele stabilite prin Decizia nr. 6/1997 își mențin valabilitatea și în cauza de față, deoarece nu au intervenit elemente noi care să determine schimbarea soluției adoptate.

Stabilirea unui plafon pentru efectuarea plăților sau încasărilor în numerar între persoanele juridice nu reprezintă o problemă de contencios constituțional, ci una de politică legislativă, ea fiind de atributul exclusiv al legiuitorului, în cadrul competenței sale deplin consfințite de art. 58 alin. (1) din Constituție.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c) și al art. 23 din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 15/1996 privind întărirea disciplinei financiar-valutare, aprobată prin Legea nr. 131/1996, invocată de Bontas Alexandru, administratorul Societății Comerciale „Neomob” — S.R.L. Piatra-Neamț în Dosarul nr. 3.200/1997 al Judecătorei Piatra-Neamț.

Definitivă.

Pronunțată în ședința publică din 9 decembrie 1997.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. IOAN MURARU

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 12
din 3 februarie 1998

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330, art. 330¹, art. 330², art. 330³ și ale art. 330⁴ din Codul de procedură civilă

Ioan Muraru	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Viorel Mihai Ciobanu	— judecător
Mihai Constantinescu	— judecător
Nicolae Popa	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Victor Dan Zlătescu	— judecător
Paula C. Pantea	— procuror
Gabriela Dragomirescu	— magistrat-asistent

Pe rol, pronunțarea asupra excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330, art. 330¹, art. 330², art. 330³ și ale art. 330⁴ din Codul de procedură civilă, ridicată de Cristescu Mircea, Cristescu Călin și Cristescu Grațiela în Dosarul nr. 492/1997, aflat pe rolul Curții Supreme de Justiție — Secția civilă.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 27 ianuarie 1998, în prezența intimătei-reclamante, a reprezentantului Ministerului Public și în lipsa celorlalte părți legal citate, fiind consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de 3 februarie 1998.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Curtea Supremă de Justiție — Secția civilă, prin Încheierea din 27 mai 1997, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a art. 330, art. 330¹, art. 330², art. 330³ și a art. 330⁴ din Codul de procedură civilă, ridicată de Cristescu Mircea, Cristescu Călin și Cristescu Grațiela.

În motivarea excepției se susține că dispozițiile legale menționate încalcă prevederile art. 16 din Constituție și titlul V din Codul de procedură civilă.

Exprimându-și opinia, instanța de judecată apreciază că excepția este neîntemeiată.

În scopul soluționării cauzei, conform prevederilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, astfel cum a fost modificată prin Legea nr. 138/1997, s-au solicitat puncte de vedere președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

În punctul de vedere al Guvernului se apreciază că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată, având în vedere practica jurisdicțională a Curții Constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților, concluziile procurorului, dispozițiile legale atașate, raportate la prevederile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, republicată, constată următoarele:

În temeiul art. 144 lit. c) din Constituție și al art. 23 din Legea nr. 47/1992, Curtea este competentă să soluționeze excepția de neconstituționalitate invocată.

Curtea s-a pronunțat cu privire la constituționalitatea art. 330, art. 330², art. 330³ și a art. 330⁴ din Codul de procedură civilă, prin Decizia nr. 73 din 4 iunie 1996, rămasă definitivă prin Decizia nr. 96 din 24 septembrie 1996, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 251 din 17 octombrie 1996 și, respectiv, nr. 255 din 22 octombrie 1996, constatând, pe de o parte, că prevederile art. 330, ale art. 330² alin. 2, ale art. 330³ și ale art. 330⁴ din Codul de procedură civilă sunt constituționale, iar pe de altă parte, că dispozițiile art. 330² alin. 1 din Codul de procedură civilă sunt neconstituționale.

Având în vedere că un text declarat neconstituțional nu mai poate face obiectul unei noi excepții de neconstituționalitate, potrivit prevederilor art. 23 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, excepția vizând dispozițiile art. 330² alin. 1 din Codul de procedură civilă urmează să fie respinsă ca inadmisibilă.

Totodată, excepția privind dispozițiile art. 330, ale art. 330² alin. 2, ale art. 330³, precum și ale art. 330⁴ din Codul de procedură civilă urmează să fie respinsă, întrucât nu au intervenit elemente noi care să schimbe practica jurisdicțională a Curții Constituționale.

Cu privire la dispozițiile art. 330¹ din Codul de procedură civilă, se constată că, la data ridicării excepției, prin Legea nr. 17/1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 26 din 18 februarie 1997, acestea fuseseră modificate, astfel încât, în prezent, recursul în anulare nu mai poate fi declarat oricând de către procurorul general, ci numai în cadrul unui termen de 6 luni, care începe să curgă de la data când hotărârea a rămas

irevocabilă, pentru motivul prevăzut la art. 330 pct. 1 din Codul de procedură civilă, sau de la data rămânerii definitive a hotărârii de condamnare, pentru motivul prevăzut la art. 330 pct. 2 din același cod.

Rezultă așadar că, fiind instituit termenul de exercitare a acestei căi de atac, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330¹ din Codul de procedură civilă a rămas fără obiect.

În acest sens s-a pronunțat Curtea Constituțională prin Decizia nr. 37 din 25 februarie 1997, definitivă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 64 din 15 aprilie 1997.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 3, al art. 13 alin. (1) lit. A.c) și al art. 23 din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330, art. 330¹, art. 330², art. 330³ și ale art. 330⁴ din Codul de procedură civilă, ridicată de Cristescu Mircea, Cristescu Călin și Cristescu Grațiana în Dosarul nr. 492/1997 al Curții Supreme de Justiție — Secția civilă.

Definitivă.

Pronunțată în ședința publică din 3 februarie 1998.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. IOAN MURARU

Magistrat-asistent,
Gabriela Dragomirescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 13

din 3 februarie 1998

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330, art. 330², art. 330³ și ale art. 330⁴ din Codul de procedură civilă

Ioan Muraru	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Viorel Mihai Ciobanu	— judecător
Mihai Constantinescu	— judecător
Nicolae Popa	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Victor Dan Zlătescu	— judecător
Paula C. Pantea	— procuror
Gabriela Dragomirescu	— magistrat-asistent

Pe rol, pronunțarea asupra excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330, art. 330², art. 330³ și ale art. 330⁴ din Codul de procedură civilă, ridicată de Simionescu Radu în Dosarul nr. 1.065/1997, aflat pe rolul Curții Supreme de Justiție — Secția civilă.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 27 ianuarie 1998, în prezența reprezentantului Ministerului Public și în lipsa părților legal citate, fiind consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de 3 februarie 1998.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Curtea Supremă de Justiție — Secția civilă, prin Încheierea din 27 mai 1997, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a art. 330, art. 330², art. 330³ și a art. 330⁴ din Codul de procedură civilă, ridicată de Simionescu Radu.

În motivarea excepției se susține că dispozițiile legale menționate încalcă principiile egalității părților în procesul civil și autorității lucrului judecat.

Exprimându-și opinia, instanța de judecată apreciază că excepția este neîntemeiată.

În scopul soluționării cauzei, conform prevederilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, astfel cum a fost modificată prin Legea nr. 138/1997, s-au solicitat puncte de vedere președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

În punctul de vedere al Guvernului se apreciază că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată, având în vedere practica jurisdicțională a Curții Constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale atacate, raportate la prevederile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, republicată, constată următoarele:

În temeiul art. 144 lit. c) din Constituție și al art. 23 din Legea nr. 47/1992, Curtea este competentă să soluționeze excepția de neconstituționalitate invocată.

Curtea s-a pronunțat cu privire la constituționalitatea art. 330, art. 330², art. 330³ și a art. 330⁴ din Codul de procedură civilă prin Decizia nr. 73 din 4 iunie 1996, rămasă definitivă prin Decizia nr. 96 din 24 septembrie 1996, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 251 din 17 octombrie 1996 și, respectiv, nr. 255 din 22 octombrie 1996, constatând, pe de o parte, că prevede-

rile art. 330, ale art. 330² alin. 2, ale art. 330³ și ale art. 330⁴ din Codul de procedură civilă sunt constituționale, iar pe de altă parte, că dispozițiile art. 330² alin. 1 din Codul de procedură civilă sunt neconstituționale.

Având în vedere că un text declarat neconstituțional nu mai poate face obiectul unei noi excepții de neconstituționalitate, potrivit prevederilor art. 23 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, excepția vizând dispozițiile art. 330² alin. 1 din Codul de procedură civilă urmează să fie respinsă ca inadmisibilă.

Totodată excepția privind dispozițiile art. 330, ale art. 330² alin. 2, ale art. 330³, precum și ale art. 330⁴ din Codul de procedură civilă urmează să fie respinsă, întrucât nu au intervenit elemente noi care să schimbe practica jurisdicțională a Curții Constituționale.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 3, al art. 13 alin. (1) lit. A.c) și al art. 23 din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330, art. 330², art. 330³ și ale art. 330⁴ din Codul de procedură civilă, ridicată de Simionescu Radu în Dosarul nr. 1.065/1997 al Curții Supreme de Justiție – Secția civilă. Definitivă.

Pronunțată în ședința publică din 3 februarie 1998.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. IOAN MURARU

Magistrat-asistent,
Gabriela Dragomirescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 14
din 3 februarie 1998referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330, art. 330¹, art. 330², art. 330³
și ale art. 330⁴ din Codul de procedură civilă

Ioan Muraru	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Viorel Mihai Ciobanu	— judecător
Mihai Constantinescu	— judecător
Nicolae Popa	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Victor Dan Zlătescu	— judecător
Paula C. Pantea	— procuror
Gabriela Dragomirescu	— magistrat-asistent

timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de 3 februarie 1998.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Curtea Supremă de Justiție – Secția civilă, prin Încheierea din 27 mai 1997, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a art. 330, art. 330¹, art. 330², art. 330³ și a art. 330⁴ din Codul de procedură civilă, ridicată de Popa Viorica.

În motivarea excepției se susține că dispozițiile legale menționate încalcă prevederile art. 16 și ale art. 128 din Constituție, precum și principiul autorității lucrului judecat.

Exprimându-și opinia, instanța de judecată apreciază că excepția este neîntemeiată.

În scopul soluționării cauzei, conform prevederilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, astfel cum a fost modificată prin Legea nr. 138/1997, s-au solicitat puncte de vedere președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

Pe rol, pronunțarea asupra excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330, art. 330¹, art. 330², art. 330³ și ale art. 330⁴ din Codul de procedură civilă, ridicată de Popa Viorica în Dosarul nr. 471/1997, aflat pe rolul Curții Supreme de Justiție – Secția civilă.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 27 ianuarie 1998, în prezența reprezentantului Ministerului Public și în lipsa părților legal citate, fiind consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea, având nevoie de

În punctul de vedere al Guvernului se apreciază că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată, având în vedere practica jurisdicțională a Curții Constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale atacate, raportate la prevederile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, republicată, constată următoarele:

În temeiul art. 144 lit. c) din Constituție și al art. 23 din Legea nr. 47/1992, Curtea este competentă să soluționeze excepția de neconstituționalitate invocată.

Curtea s-a pronunțat cu privire la constituționalitatea art. 330, art. 330², art. 330³ și a art. 330⁴ din Codul de procedură civilă prin Decizia nr. 73 din 4 iunie 1996, rămasă definitivă prin Decizia nr. 96 din 24 septembrie 1996, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 251 din 17 octombrie 1996 și, respectiv, nr. 255 din 22 octombrie 1996, constatând, pe de o parte, că prevederile art. 330, ale art. 330² alin. 2, ale art. 330³ și ale art. 330⁴ din Codul de procedură civilă sunt constituționale, iar pe de altă parte, că dispozițiile art. 330² alin. 1 din Codul de procedură civilă sunt neconstituționale.

Având în vedere că un text declarat neconstituțional nu mai poate face obiectul unei noi excepții de neconstituționalitate, potrivit prevederilor art. 23 alin. (3) din Legea

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție precum și al art. 3, al art. 13 alin. (1) lit. A.c) și al art. 23 din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330, art. 330¹, art. 330², art. 330³ și ale art. 330⁴ din Codul de procedură civilă, ridicată de Popa Viorica în Dosarul nr. 471/1997 al Curții Supreme de Justiție – Secția civilă. Definitivă.

Pronunțată în ședința publică din 3 februarie 1998.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. IOAN MURARU

Magistrat-asistent,
Gabriela Dragomirescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 15 din 3 februarie 1998

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330, art. 330¹ și ale art. 330²
din Codul de procedură civilă**

Ioan Muraru — președinte
Costică Bulai — judecător
Viorel Mihai Ciobanu — judecător
Mihai Constantinescu — judecător
Nicolae Popa — judecător
Lucian Stângu — judecător
Florin Bucur Vasilescu — judecător
Romul Petru Vonica — judecător

Victor Dan Zlătescu — judecător
Paula C. Pantea — procuror
Gabriela Dragomirescu — magistrat-asistent

Pe rol, pronunțarea asupra excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330, art. 330¹ și ale art. 330² din Codul de procedură civilă, ridicată de Attias Antonny în Dosarul nr. 470/1997, aflat pe rolul Curții Supreme de Justiție – Secția civilă.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 27 ianuarie 1998, în prezența reprezentantului Ministerului Public și în lipsa părților legal citate, fiind consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de 3 februarie 1998.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Curtea Supremă de Justiție – Secția civilă, prin Încheierea din 27 mai 1997, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a art. 330, art. 330¹ și a art. 330² din Codul de procedură civilă, ridicată de Attias Antonny.

În motivarea excepției se susține că dispozițiile legale menționate încalcă prevederile art. 41 alin. (1) și ale art. 135 alin. (1) și (6) din Constituție, precum și principiul stabilității raporturilor juridice.

Exprimându-și opinia, instanța de judecată apreciază că excepția este neîntemeiată.

În scopul soluționării cauzei, conform prevederilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, astfel cum a fost modificată prin Legea nr. 138/1997, s-au solicitat puncte de vedere președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

În punctul de vedere al Guvernului se apreciază că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată, având în vedere practica jurisdicțională a Curții Constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale atacate, raportate la prevederile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, republicată, constată următoarele:

În temeiul art. 144 lit. c) din Constituție și al art. 23 din Legea nr. 47/1992, Curtea este competentă să soluționeze excepția de neconstituționalitate invocată.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 3, al art. 13 alin. (1) lit. A.c) și al art. 23 din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330, art. 330¹ și ale art. 330² din Codul de procedură civilă, ridicată de Attias Antonny în Dosarul nr. 470/1997 al Curții Supreme de Justiție – Secția civilă.

Definitivă.

Pronunțată în ședința publică din 3 februarie 1998.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. IOAN MURARU

Curtea s-a pronunțat cu privire la constituționalitatea art. 330 și a art. 330² din Codul de procedură civilă prin Decizia nr. 73 din 4 iunie 1996, rămasă definitivă prin Decizia nr. 96 din 24 septembrie 1996, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 251 din 17 octombrie 1996 și, respectiv, nr. 255 din 22 octombrie 1996, constatând, pe de o parte, că prevederile art. 330 și ale art. 330² alin. 2 din Codul de procedură civilă sunt constituționale, iar pe de altă parte, că dispozițiile art. 330² alin. 1 din Codul de procedură civilă sunt neconstituționale.

Având în vedere că un text declarat neconstituțional nu mai poate face obiectul unei noi excepții de neconstituționalitate, potrivit prevederilor art. 23 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, excepția vizând dispozițiile art. 330² alin. 1 din Codul de procedură civilă urmează să fie respinsă ca inadmisibilă.

Totodată, excepția privind dispozițiile art. 330 și ale art. 330² alin. 2 din Codul de procedură civilă urmează să fie respinsă, întrucât nu au intervenit elemente noi care să schimbe practica jurisdicțională a Curții Constituționale.

Cu privire la dispozițiile art. 330¹ din Codul de procedură civilă, se constată că, la data ridicării excepției, prin Legea nr. 17/1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 26 din 18 februarie 1997, acestea fuseseră modificate, astfel încât, în prezent, recursul în anulare nu mai poate fi declarat oricând de către procurorul general, ci numai în cadrul unui termen de 6 luni, care începe să curgă de la data când hotărârea a rămas irevocabilă, pentru motivul prevăzut la art. 330 pct. 1 din Codul de procedură civilă, sau de la data rămânerii definitive a hotărârii de condamnare, pentru motivul prevăzut la art. 330 pct. 2 din același cod.

Rezultă așadar că, fiind instituit termenul de exercitare a acestei căi de atac, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330¹ din Codul de procedură civilă a rămas fără obiect.

În acest sens s-a pronunțat Curtea Constituțională prin Decizia nr. 37 din 25 februarie 1997, definitivă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 64 din 15 aprilie 1997.

Magistrat-asistent,
Gabriela Dragomirescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 16
din 3 februarie 1998

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330, art. 330¹, art. 330², art. 330³ și ale art. 330⁴ din Codul de procedură civilă

Ioan Muraru	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Viorel Mihai Ciobanu	— judecător
Mihai Constantinescu	— judecător
Nicolae Popa	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Victor Dan Zlătescu	— judecător
Paula C. Pantea	— procuror
Gabriela Dragomirescu	— magistrat-asistent

Pe rol, pronunțarea asupra excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330, art. 330¹, art. 330², art. 330³ și ale art. 330⁴ din Codul de procedură civilă, ridicată de Strugariu Alina în Dosarul nr. 4.168/1996, aflat pe rolul Curții Supreme de Justiție – Secția civilă.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 27 ianuarie 1998, în prezența reprezentantului Ministerului Public și în lipsa părților legal citate, fiind consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de 3 februarie 1998.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Curtea Supremă de Justiție – Secția civilă, prin Încheierea din 27 mai 1997, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a art. 330, art. 330¹, art. 330², art. 330³ și a art. 330⁴ din Codul de procedură civilă, ridicată de Strugariu Alina.

În motivarea excepției se susține că dispozițiile art. 330¹ din Codul de procedură civilă, în redactarea anterioară Legii nr. 17/1997, erau neconstituționale, deoarece inexistența unui termen pentru exercitarea căii de atac are drept consecință instabilitatea raporturilor juridice civile.

Exprimându-și opinia, instanța de judecată apreciază că excepția este neîntemeiată.

În scopul soluționării cauzei, conform prevederilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, astfel cum a fost modificată prin Legea nr. 138/1997, s-au solicitat puncte de vedere președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

În punctul de vedere al Guvernului se apreciază că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată, având în vedere practica jurisdicțională a Curții Constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale atacate, raportate la prevederile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, republicată, constată următoarele:

În temeiul art. 144 lit. c) din Constituție și al art. 23 din Legea nr. 47/1992, Curtea este competentă să soluționeze excepția de neconstituționalitate invocată.

Curtea s-a pronunțat cu privire la constituționalitatea art. 330, art. 330², art. 330³ și a art. 330⁴ din Codul de procedură civilă prin Decizia nr. 73 din 4 iunie 1996, rămasă definitivă prin Decizia nr. 96 din 24 septembrie 1996, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 251 din 17 octombrie 1996 și, respectiv, nr. 255 din 22 octombrie 1996, constatând, pe de o parte, că prevederile art. 330, ale art. 330² alin. 2, ale art. 330³ și ale art. 330⁴ din Codul de procedură civilă sunt constituționale, iar pe de altă parte, că dispozițiile art. 330² alin. 1 din Codul de procedură civilă sunt neconstituționale.

Având în vedere că un text declarat neconstituțional nu mai poate face obiectul unei noi excepții de neconstituționalitate, potrivit prevederilor art. 23 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, excepția vizând dispozițiile art. 330² alin. 1 din Codul de procedură civilă urmează să fie respinsă ca inadmisibilă.

Totodată, excepția privind dispozițiile art. 330, ale art. 330² alin. 2, ale art. 330³, precum și ale art. 330⁴ din Codul de procedură civilă urmează să fie respinsă, întrucât nu au intervenit elemente noi care să schimbe practica jurisdicțională a Curții Constituționale.

Cu privire la dispozițiile art. 330¹ din Codul de procedură civilă, se constată că, la data ridicării excepției, prin Legea nr. 17/1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 26 din 18 februarie 1997, acestea fuseseră modificate, astfel încât, în prezent, recursul în anulare nu mai poate fi declarat oricând de către procurorul general, ci numai în cadrul unui termen de 6 luni, care începe să curgă de la data când hotărârea a rămas irevocabilă, pentru motivul prevăzut la art. 330 pct. 1 din Codul de procedură civilă, sau de la data rămânerii definitive a hotărârii de condamnare, pentru motivul prevăzut la art. 330 pct. 2 din același cod.

Rezultă așadar că, fiind instituit termenul de exercitare a acestei căi de atac, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330¹ din Codul de procedură civilă a rămas fără obiect.

În acest sens s-a pronunțat Curtea Constituțională prin Decizia nr. 37 din 25 februarie 1997, definitivă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 64 din 15 aprilie 1997.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 3, al art. 13 alin. (1) lit. A.c) și al art. 23 din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE :

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330, art. 330¹, art. 330², art. 330³ și ale art. 330⁴ din Codul de procedură civilă, ridicată de Strugariu Alina în Dosarul nr. 4.168/1996 al Curții Supreme de Justiție — Secția civilă.

Definitivă.

Pronunțată în ședința publică din 3 februarie 1998.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. IOAN MURARU

Magistrat-asistent,
Gabriela Dragomirescu

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2–4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București,
cont nr. 30.98.12.301 B.C.R. — S.M.B.

Adresa pentru publicitate : Serviciul relații cu publicul și agenții economici, București,
Str. Blanduziei nr. 1, sectorul 2, telefon 211.57.30.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 668.55.58 și 335.01.11/4028.